HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

10 martie 2011 *

În cauza C-85/10,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunal Supremo (Spania), prin decizia din 19 ianuarie 2010, primită de Curte la 12 februarie 2010, în procedura

Telefónica Móviles España SA

împotriva

Administración del Estado,

Secretaría de Estado de Telecomunicaciones,

* Limba de procedură: spaniola.

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, domnii D. Šváby, E. Juhász, G. Arestis și T. von Danwitz (raportor), judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,
grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 20 ianuarie 2011,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Telefónica Móviles España SA, de M. Lanchares Perlado, Procurador, asistat de J. Garciá Muñoz și de A. Moreno Rebollo, abogados;

— pentru guvernul spaniol, de domnul J. M. Rodríguez Cárcamo, în calitate de agent;

— pentru Comisia Europeană, de doamnele L. Lozano Palacios și C. Vrignon, precum și de domnul G. Braun, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 11 alineatul (2) din Directiva 97/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 aprilie 1997 privind un cadru comun pentru autorizațiile generale și licențele individuale în domeniul serviciilor de telecomunicații (JO L 117, p. 15).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Telefónica Móviles España SA (denumită în continuare „Telefónica Móviles"), pe de o parte, și Administración del Estado și Secretaría de Estado de Telecomunicaciones, pe de altă parte, în legătură cu o înștiințare de plată referitoare la perioada 1 noiembrie-31 decembrie 2001 având ca obiect plata unei taxe de rezervare a domeniului public radioelectric necesară prestării unor servicii de telecomunicații.

Cadrul juridic

Reglementarea Uniunii

Directiva 97/13

3 Din considerentul (1) al Directivei 97/13 rezultă că aceasta urmărește „liberalizarea totală a serviciilor și a infrastructurilor de telecomunicații până la 1 ianuarie 1998, cu perioade de tranziție pentru anumite state membre” [traducere neoficială].

4 Potrivit considerentului (3) al acestei directive, „trebuie să se stabilească un cadru comun pentru autorizațiile generale și licențele individuale acordate de statele membre în domeniul serviciilor de telecomunicații” [traducere neoficială].

5 Potrivit considerentului (4) al Directivei 97/13, „este necesar ca autorizațiile să prevadă condiții pentru atingerea obiectivelor de interes public în beneficiul utilizatorilor de telecomunicații” [traducere neoficială]. În plus, în conformitate cu acest considerent, regimul de reglementare în domeniul telecomunicațiilor „ar trebui să țină seama de necesitatea de a facilita introducerea unor noi servicii, precum și aplicarea generalizată a progreselor tehnice” [traducere neoficială].

6 Considerentul (5) al directivei menționate prevede că aceasta „va aduce, în consecință, o contribuție semnificativă la intrarea unor noi operatori pe piață, în cadrul dezvoltării societății informaționale” [traducere neoficială].

7 Considerentul (12) al Directivei 97/13 prevede că „orice taxă sau redevență impusă întreprinderilor în cadrul procedurilor de autorizare trebuie întemeiată pe criterii obiective, nediscriminatorii și transparente” [traducere neoficială].

8 În ceea ce privește limitarea numărului de licențe individuale, articolul 10 alineatul (1) din această directivă prevede:

„Statele membre nu pot limita numărul de licențe individuale pentru o categorie de servicii de telecomunicații, oricare ar fi aceasta, și pentru înființarea și/sau exploatarea infrastructurilor de telecomunicații decât în măsura în care este necesar pentru a garanta utilizarea eficace a spectrului frecvențelor radio sau pe durata necesară pentru a permite atribuirea de numere într-un volum suficient, în conformitate cu dreptul comunitar.” [traducere neoficială]

9 În ceea ce privește taxele și redevențele aplicabile licențelor individuale, articolul 11 din Directiva 97/13 prevede:

„(1) Statele membre asigură ca taxele aplicate întreprinderilor pentru procedurile de autorizare să aibă ca obiect numai acoperirea costurilor administrative aferente eliberării, gestionării, controlării și aplicării licențelor individuale specifice. Taxele aplicabile pentru o licență individuală sunt proporționale cu volumul de lucru necesar și

sunt publicate în mod corespunzător și suficient de detaliat pentru ca informațiile să fie ușor accesibile.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), în situația unor resurse limitate, statele membre pot autoriza autoritățile naționale de reglementare să impună redevențe pentru a ține seama de necesitatea de a asigura o utilizare optimă a acestei resurse. Aceste redevențe sunt nediscriminatorii și țin în special seama de necesitatea de a promova dezvoltarea unor servicii inovatoare și a concurenței." [traducere neoficială]

Directiva 2002/20/CE

10 Considerentul (32) al Directivei 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea) (JO L 108, p. 21, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 183) prevede:

„Pe lângă taxele administrative, pot fi percepute taxe și redevențe pentru utilizarea frecvențelor radio și a numerelor, pentru a garanta utilizarea optimă a acestor resurse. Astfel de taxe nu trebuie să împiedice dezvoltarea unor servicii inovatoare și concurența de pe piață. Prezenta directivă nu aduce atingere scopului în care se folosesc taxele pentru dreptul de utilizare. De exemplu, aceste taxe pot fi folosite la finanțarea activităților autorității naționale de reglementare care nu pot fi acoperite din taxele administrative. […]"

Reglementarea națională

11 În ceea ce privește taxa de rezervare a unei frecvențe din domeniul public radioelectric, articolul 73 din Legea generală 11/1998 privind telecomunicațiile (Ley 11/1998 General de Telecomunicaciones) din 24 aprilie 1998 (BOE nr. 99 din 25 aprilie 1999, p. 13909, denumită în continuare „Legea 11/1998"), în versiunea sa inițială, prevedea:

„1. Rezervarea unei frecvențe din domeniul public radioelectric în favoarea uneia sau mai multor persoane ori entități este supusă colectării unei taxe anuale potrivit condițiilor prevăzute în prezentul articol. Cuantumul acestei taxe va fi destinat finanțării cercetării și a formării în domeniul telecomunicațiilor, precum și a îndeplinirii obligațiilor de serviciu public prevăzute la articolele 40 și 42 din prezenta lege.

Pentru stabilirea cuantumului taxei care trebuie plătită de persoana supusă acesteia, trebuie să se țină seama de valoarea de piață a utilizării frecvenței rezervate și de randamentul care ar fi obținut de beneficiar din această utilizare.

Pentru a stabili valoarea de piață menționată și randamentul eventual obținut de beneficiar ca urmare a rezervării frecvenței, trebuie luați în considerare în special următorii parametri:

1° gradul de utilizare și de ocupare a diferitelor benzi de frecvență, în funcție de zone geografice diferite;

2° tipul de serviciu pentru care este rezervată frecvența și, în special, dacă acesta determină obligații de serviciu public prevăzute în titlul III;

3° banda sau subbanda rezervată a spectrului;

4° tehnologia și echipamentele utilizate;

5° valoarea economică care rezultă din utilizarea sau din exploatarea domeniului public rezervat.

2. Cuantumul taxei care urmează a fi plătită este calculat prin înmulțirea numărului de unități de rezervă radioelectrică [denumite în continuare «URR»] din domeniul public rezervat cu valoarea atribuită unității. În teritoriile insulare, suprafața care trebuie aplicată pentru calcularea unităților radioelectrice utilizate în vederea stabilirii taxei echivalente se stabilește prin excluderea acoperirii nesolicitate care se întinde pe zona maritimă. În scopul aplicării dispozițiilor cuprinse în prezentul alineat, prin [URR] se înțelege un etalon de măsură convențional care corespunde ocupării reale sau potențiale, timp de un an, a unei lărgimi de bandă de 1 kilohertz pe un teritoriu de 1 kilometru pătrat.

3. Valoarea parametrilor sus-menționați este stabilită prin ordinul ministrului prevăzut la articolul 16, în afara cazurilor în care numărul de licențe este limitat, în conformitate cu dispozițiile articolelor 20 și 21. În acest caz, stabilirea se efectuează prin ordin al ministrului prin care se aprobă caietul de sarcini al cererii de ofertă corelative.

[…]

8. Cuantumul taxei care face obiectul prezentului articol este destinat să acopere cheltuielile ocazionate de aplicarea regimului licențelor prevăzut de prezenta lege în cazul în care taxele și redevențele prevăzute la articolele 71, 72 și 74 sunt insuficiente."

12 În conformitate cu articolul 73 alineatul 3 din Legea 11/1998, ordinul din 22 septembrie 1998 al ministrului dezvoltării teritoriului, care prevede regimul aplicabil licențelor individuale pentru serviciile și rețelele de telecomunicații, precum și condițiile care trebuie îndeplinite de titularii acestora, a definit în anexa II cei cinci parametri care compun taxa, prevăzuți la articolul 73 alineatul 1 din această lege, denumiți, fiecare, C1-C5, acestora fiindu-le atribuită o valoare. Astfel, URR a fost stabilită la un cuantum de 0,0544 ESP, care este echivalent unui cuantum de 0,000327 euro.

13 Articolul 73 din Legea 11/1998 a fost modificat prin articolul 14 din Legea 14/2000 privind unele măsuri fiscale, administrative și de natură socială (Ley 14/2000 de Medidas fiscales, administrativas y del orden social) din 29 decembrie 2000 (BOE nr. 313 din 30 decembrie 2000, p. 46631), între altele, prin eliminarea celei de a doua teze a alineatului 1 primul paragraf, precum și prin eliminarea alineatului 8. Mai mult, alineatul 3 al acestui articol a fost modificat în sensul că a prevăzut ca prin legea bugetului să fie stabilită valoarea celor cinci parametri care compun taxa.

14 Potrivit acestei ultime dispoziții, articolul 66 din Legea 13/2000 privind legea bugetului pentru anul 2001 (Ley 13/2000 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2001) din 28 decembrie 2000 (BOE nr. 312 din 29 decembrie 2000, p. 46513) a stabilit valoarea acestor parametri aferentă anului 2001. Cuantumul stabilit prin această lege, datorat în anul 2001 pentru utilizarea spectrului de sistemele de telefonie digitală de a doua generație (GSM și DCS-1800), a fost majorat în raport cu nivelul atins în anul 2000, în timp ce cuantumul pentru utilizarea spectrului de tehnologii analogice nu a fost modificat.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

15 Telefónica Móviles furnizează servicii de telecomunicații pe piața spaniolă. În cursul anului 1998, aceasta a încheiat cu statul spaniol un contract de gestionare a serviciilor publice care avea ca obiect furnizarea „serviciului de telecomunicații cu valoare adăugată" pentru comunicațiile mobile personale de tip DCS-1800 pe întreg teritoriul național.

16 Concesionarea domeniului public necesară prestării serviciului menționat a fost atribuită Telefónica Móviles și s-a convenit ca redevența aplicabilă să fie produsul numărului de URR prin prețul pe unitate în vigoare la momentul plății.

17 După introducerea unei contestații împotriva unei înștiințări de plată pentru perioada 1 noiembrie-31 decembrie 2001, care a fost respinsă de organismul administrativ competent, Telefónica Móviles a formulat o acțiune în contencios administrativ care a fost deopotrivă respinsă. Susținând că reglementarea spaniolă aplicabilă în cursul perioadei relevante era contrară articolului 11 din Directiva 97/13, aceasta a introdus recurs la instanța de trimitere.

18 Apreciind că soluționarea litigiului cu care este sesizată depinde de interpretarea Directivei 97/13, Tribunal Supremo a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 11 alineatul (2) din Directiva [97/13] și îndeosebi cerințele de a asigura o utilizare optimă a resurselor rare și de a promova servicii inovatoare trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care disociază cuantumul unei redevențe percepute asupra acestui tip de resurse (taxa de rezervare a

unei frecvențe din domeniul public radioelectric) de finalitatea specifică ce îi fusese atribuită anterior în mod expres (finanțarea cercetării și a formării în materie de telecomunicații, precum și îndeplinirea obligațiilor de serviciu public), fără să îi fie atribuită o altă finalitate?

2) Articolul 11 alineatul (2) [din Directiva 97/13] și în special cerințele de a asigura o utilizare optimă a resurselor rare și de a promova servicii inovatoare se opun unei reglementări naționale care crește, fără vreo justificare aparentă și în mod semnificativ, cuantumul taxei pentru un sistem digital DCS-1800, fără să modifice taxa pentru sistemele analogice de primă generație precum TACS?"

Cu privire la întrebările preliminare

19 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă cerințele prevăzute la articolul 11 alineatul (2) din Directiva 97/13, potrivit cărora este necesar ca o redevență impusă operatorilor de servicii de telecomunicații pentru utilizarea unor resurse rare trebuie să urmărească obiectivul de a asigura o utilizare optimă a unor asemenea resurse și să țină seama de necesitatea de a promova dezvoltarea serviciilor inovatoare și a concurenței, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care prevede impunerea unei redevențe operatorilor de servicii de telecomunicații, titulari de licențe individuale, pentru utilizarea frecvențelor radio, fără a prevedea o destinație specifică a veniturilor obținute din această redevență, și care majorează în mod semnificativ cuantumul acesteia în privința unei anumite tehnologii, fără a-l modifica în privința altei tehnologii.

20 Astfel cum rezultă din considerentele (1), (3), (4) și (5) ale Directivei 97/13, aceasta face parte din măsurile luate pentru liberalizarea totală a serviciilor și a infrastructurii telecomunicațiilor. În acest scop, directiva a stabilit un cadru comun aplicabil regimurilor de autorizații destinat facilitării semnificative a intrării noilor operatori pe piață. Acest cadru prevede, pe de o parte, norme referitoare la procedura de acordare a autorizațiilor și la conținutul acestora și, pe de altă parte, norme referitoare la natura, inclusiv la întinderea obligațiilor pecuniare legate de procedurile menționate, pe care statele membre le pot impune întreprinderilor din domeniul serviciilor de telecomunicații (Hotărârea din 18 septembrie 2003, Albacom și Infostrada, C-292/01 și C-293/01, Rec., p. I-9449, punctele 35 și 36).

21 Cadrul comun pe care Directiva 97/13 urmărește să îl pună în practică ar fi lipsit de efect util dacă statele membre ar avea libertatea să stabilească obligațiile fiscale care trebuie suportate de întreprinderile din domeniu (Hotărârea Albacom și Infostrada, citată anterior, punctul 38). Astfel, statele membre nu pot colecta alte taxe sau redevențe pentru procedurile de autorizare decât cele prevăzute de Directiva 97/13 (Hotărârea din 18 iulie 2006, Nuova società di telecomunicazioni, C-339/04, Rec., p. I-6917, punctul 35).

22 Astfel cum s-a precizat în considerentul (12) al Directivei 97/13, aceste obligații trebuie întemeiate pe criterii obiective, nediscriminatorii și transparente. Pe de altă parte, ele nu trebuie să fie de natură a contraveni obiectivului de liberalizare totală a pieței, care presupune deschiderea sa completă pentru concurență (Hotărârea Albacom și Infostrada, citată anterior, punctul 37).

23 În special, în ceea ce privește taxele impuse de statele membre întreprinderilor titulare de licențe individuale în temeiul articolului 11 din Directiva 97/13, alineatul (1) al acestui articol prevede că aceste taxe au ca obiect numai acoperirea cheltuielilor administrative legate de activitatea generată de punerea în aplicare a acestor licențe (Hotărârea din 19 septembrie 2006, i-21 Germany și Arcor, C-392/04 și C-422/04, Rec., p. I-8559, punctul 28).

24 În cazul utilizării unor resurse rare, alineatul (2) al articolului menționat autorizează statele membre să stabilească, în plus față de redevențele care urmăresc să acopere cheltuielile administrative, o redevență suplimentară care are ca obiect asigurarea utilizării optime a unor asemenea resurse (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 octombrie 2005, ISIS Multimedia Net și Firma O2, C-327/03 și C-328/03, Rec., p. I-8877, punctul 23). Mai mult, în temeiul acestei dispoziții, această din urmă redevență trebuie să nu fie discriminatorie și să țină seama de necesitatea de a promova dezvoltarea serviciilor inovatoare și a concurenței.

25 Articolul 11 alineatul (2) din Directiva 97/13 prevede astfel cerințele care trebuie respectate de statele membre în determinarea cuantumului unei redevențe pentru utilizarea unei resurse rare, fără însă a prevedea expres o modalitate concretă de stabilire a unei asemenea redevențe sau o utilizare, care trebuie efectuată *a posteriori*, a venitului pe care îl produce.

26 Prin urmare, trebuie să se examineze dacă cerințele prevăzute la articolul 11 alineatul (2) din Directiva 97/13, avute în vedere de întrebările preliminare, afectează utilizarea de către statele membre a veniturilor obținute din redevența în cauză sau deopotrivă cuantumurile stabilite în privința unor tehnologii diferite.

27 Astfel cum reiese din observațiile scrise ale Comisiei Europene, autorizația de utilizare a unui bun public reprezentat de o resursă rară permite titularului acesteia să realizeze beneficii economice importante și îi conferă avantaje în raport cu alți operatori care doresc deopotrivă să utilizeze și să exploateze acea resursă, împrejurare care justifică impunerea unei redevențe care să reflecte în special valoarea utilizării resursei rare în discuție.

28 În aceste condiții, astfel cum au arătat guvernul spaniol și Comisia, obiectivul de a asigura utilizarea optimă de către operatori a resurselor rare la care au acces implică stabilirea cuantumului acestei redevențe la un nivel adecvat care să reflecte în special valoarea utilizării acestor resurse, ceea ce impune o luare în considerare a situației economice și tehnologice a pieței respective.

29 Astfel, un nivel excesiv al cuantumului redevenței respective poate descuraja utilizarea resurselor rare în discuție și poate conduce astfel la o utilizare redusă a lor. De asemenea, un nivel care subevaluează cuantumul redevenței riscă să lezeze eficacitatea utilizării acestor resurse.

30 În ceea ce privește cerința luării în considerare a necesității de a promova dezvoltarea serviciilor inovatoare și a concurenței, aceasta presupune ca efectul produs de cuantumul redevenței să nu poată consta în crearea unui obstacol în calea accesului noilor operatori pe piață sau în reducerea capacității de inovare a operatorilor de servicii de telecomunicații (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 aprilie 2009, Bouygues și Bouygues Télécom/Comisia, C-431/07 P, Rep., p. I-2665, punctul 125). În plus, aceasta presupune nedenaturarea concurenței, care poate fi garantată numai dacă se asigură egalitatea de șanse dintre diferiți operatori economici (a se vedea în acest sens Hotărârea ISIS Multimedia Net și Firma O2, citată anterior, punctele 38 și 39).

31 Astfel, în principiu, statele membre nu pot aplica redevențe diferite unor operatori concurenți pentru utilizarea de resurse rare, ale căror valori apar ca fiind echivalente în termeni economici (a se vedea în acest sens Hotărârea ISIS Multimedia Net și Firma O2, citată anterior, punctele 40 și 41).

32 Cu toate acestea, din niciun element al Directivei 97/13, care urmărește introducerea deplinei concurențe pe piața serviciilor de telecomunicații, nu reiese că cerințele prevăzute la articolul 11 alineatul (2) din Directiva 97/13, avute în vedere de întrebările preliminare, ar presupune ca redevența în cauză să fie destinată unei finalități specifice sau ca statul membru vizat să utilizeze în mod specific, *a posteriori*, venitul pe care aceasta îl produce. Din această împrejurare rezultă că statul membru poate utiliza în mod liber acest venit.

33 De altfel, această constatare este confirmată de directiva „autorizare", chiar dacă este inaplicabilă *ratione temporis* în cauza principală, considerentul (32) al directivei respective prevăzând că statele membre pot percepe taxe și redevențe pentru utilizarea frecvențelor radio și a numerelor pentru a garanta utilizarea optimă a resurselor, fără a aduce atingere scopului în care sunt colectate redevențele pentru dreptul de utilizare.

34 În plus, având în vedere cele de mai sus, cerințele potrivit cărora o redevență impusă operatorilor de servicii de telecomunicații pentru utilizarea unor resurse rare trebuie să urmărească obiectivul de a asigura o utilizare optimă a unor asemenea resurse și trebuie să țină seama de necesitatea de a promova dezvoltarea serviciilor inovatoare și a concurenței nu se pot opune împrejurării ca statele membre să prevadă, în cadrul determinării cuantumului acestei redevențe, o distincție semnificativă între, pe de o parte, tehnologia digitală sau analogică utilizată și, pe de altă parte, în cadrul fiecărei tehnologii, utilizările diferite rezultate din acestea, în măsura în care este asigurată egalitatea de șanse dintre diferiții operatori economici.

35 Mai mult, aceste cerințe nu se pot opune, în principiu, nici împrejurării ca statele membre să poată majora semnificativ cuantumul exigibil al redevenței respective în privința unei anumite tehnologii, în funcție atât de evoluțiile tehnologice, cât și de

evoluțiile economice, care se produc pe piața serviciilor de telecomunicații, fără a-l modifica în privința altei tehnologii, în măsura în care cuantumurile diferite impuse reflectă valorile economice ale fiecărei utilizări a resursei rare în discuție.

36 În sfârșit, unica împrejurare că o asemenea majorare a cuantumului redevenței este substanțială, aspect care, în speță, nu este contestat de părțile care au prezentat Curții observații scrise, nu determină în sine o incompatibilitate față de obiectivul urmărit de o redevență pentru utilizarea unor resurse rare, în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Directiva 97/13, în măsura în care cerințele care decurg din acest obiectiv sunt respectate, și anume cuantumul acestei redevențe nefiind nici excesiv, nici subevaluat.

37 Cu toate acestea, instanța de trimitere trebuie să aprecieze, după caz, dacă reglementarea națională în discuție îndeplinește condițiile prevăzute la punctele 34-36 din prezenta hotărâre.

38 În aceste condiții, trebuie să se concluzioneze în sensul că cerințele prevăzute la articolul 11 alineatul (2) din Directiva 97/13, avute în vedere de întrebările preliminare, influențează în mod cert nivelul unei asemenea redevențe, însă nu impun statelor membre alocarea acestei redevențe unei finalități specifice, nici utilizarea venitului produs de aceasta într-un anumit mod.

39 Faptul că un stat membru a prevăzut anterior, în legislația sa, o alocare a redevenței colectate pentru utilizarea unor resurse rare în vederea finanțării cercetării și a formării în domeniul telecomunicațiilor, precum la articolul 73 alineatul 1 primul paragraf a doua teză din Legea 11/1998, în versiunea inițială, nu poate avea efecte asupra interpretării Directivei 97/13 și nu repune astfel în discuție analiza de mai sus.

40 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că cerințele prevăzute la articolul 11 alineatul (2) din Directiva 97/13, potrivit cărora este necesar ca o redevență impusă operatorilor de servicii de telecomunicații pentru utilizarea unor resurse rare să urmărească obiectivul de a asigura o utilizare optimă a unor asemenea resurse și să țină seama de necesitatea de a promova dezvoltarea serviciilor inovatoare și a concurenței, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede impunerea unei redevențe operatorilor de servicii de telecomunicații, titulari de licențe individuale, pentru utilizarea frecvențelor radio, fără a prevedea o destinație specifică a veniturilor obținute din această redevență, și care majorează în mod semnificativ cuantumul acesteia în privința unei anumite tehnologii, fără a-l modifica în privința altei tehnologii.

Cu privire la cheltuielile de judecată

41 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Cerințele prevăzute la articolul 11 alineatul (2) din Directiva 97/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 aprilie 1997 privind un cadru comun pentru autorizațiile generale și licențele individuale în domeniul serviciilor de telecomunicații, potrivit cărora este necesar ca o redevență impusă operatorilor de servicii de telecomunicații pentru utilizarea unor resurse rare să urmărească obiectivul de a asigura o utilizare optimă a unor asemenea resurse și să țină seama de necesitatea de a promova dezvoltarea serviciilor inovatoare și a concurenței,

trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede impunerea unei redevențe operatorilor de servicii de telecomunicații, titulari de licențe individuale, pentru utilizarea frecvențelor radio, fără a prevedea o destinație specifică a veniturilor obținute din această redevență, și care majorează în mod semnificativ cuantumul acesteia în privința unei anumite tehnologii, fără a-l modifica în privința altei tehnologii.

Semnături